Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τέταρτο πενταμελές τμήμα)

της 22ας Ιανουαρίου 2025 *

«Υπαλληλική υπόθεση – Συμβασιούχοι υπάλληλοι – Αποδοχές – Επίδομα αποδημίας – Άρνηση χορήγησης του επιδόματος αποδημίας – Υπολογισμός της πενταετούς περιόδου αναφοράς – Άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο α', του παραρτήματος VII του ΚΥΚ – Ευθύνη»

Στην υπόθεση T-1093/23,

ΑΗ, εκπροσωπούμενος από την A. Guillerme, τον T. Bontinck και την L. Bouchet, δικηγόρους,

προσφεύγων-ενάγων,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τον T. Bohr και τον L. Hohenecker,

καθής-εναγομένης,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους R. da Silva Passos, πρόεδρο, N. Półtorak (εισηγήτρια), I. Reine, P. Nihoul και T. Pynnä, δικαστές,

γραμματέας: L. Ramette, διοικητικός υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία, περιλαμβανομένων του μέτρου οργανώσεως της διαδικασίας της 11ης Ιουλίου 2024 και της απαντήσεως της Επιτροπής που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 25 Ιουλίου 2024,

κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 25ης Σεπτεμβρίου 2024,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την προσφυγή-αγωγή που άσκησε δυνάμει του άρθρου 270 ΣΛΕΕ, ο προσφεύγων-ενάγων (στο εξής: προσφεύγων), ΑΗ, ζητεί, πρώτον, την ακύρωση της απόφασης του Γραφείου «Διαχείριση και Εκκαθάριση των Ατομικών Δικαιωμάτων» (PMO) της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, της 9ης Φεβρουαρίου 2023, σχετικά με την άρνηση χορήγησης σε αυτόν του επιδόματος

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

αποδημίας (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), δεύτερον, την «αναγνώριση» του δικαιώματός του να λάβει το επίδομα αποδημίας από 1ης Φεβρουαρίου 2023 και, τρίτον, την ικανοποίηση της ηθικής βλάβης την οποία υπέστη λόγω της προσβαλλόμενης απόφασης.

Ιστορικό της διαφοράς

2 Ο προσφεύγων, ιταλικής ιθαγένειας, κατοικεί στις Βρυξέλλες (Βέλγιο) από τις 16 Μαΐου 2017.

3 Την 1η Οκτωβρίου 2022 ο προσφεύγων προσλήφθηκε στην Επιτροπή των Περιφερειών ως συμβασιούχος υπάλληλος ομάδας καθηκόντων GF 1 για το χρονικό διάστημα από την 1η Οκτωβρίου 2022 έως την 30ή Σεπτεμβρίου 2023. Η Επιτροπή των Περιφερειών, κατά τον προσδιορισμό των χρηματικών δικαιωμάτων του προσφεύγοντος στο πλαίσιο της ανάληψης καθηκόντων σε αυτή, δέχθηκε τη χορήγηση στον προσφεύγοντα του επιδόματος αποδημίας του άρθρου 69 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: ΚΥΚ), το οποίο υπολογίστηκε σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο α′, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ.

4 Ο προσφεύγων, ο οποίος προσλήφθηκε εν συνεχεία ως συμβασιούχος υπάλληλος ομάδας καθηκόντων GF 1 στη Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου (στο εξής: ΓΓΣ), έπαυσε να ασκεί τα καθήκοντά του στην Επιτροπή των Περιφερειών την 31η Ιανουαρίου 2023. Ανέλαβε καθήκοντα στη ΓΓΣ την επόμενη ημέρα.

5 Στις 9 Φεβρουαρίου 2023 το PMO κοινοποίησε στον προσφεύγοντα την προσβαλλόμενη απόφαση, με την οποία προσδιορίστηκαν τα χρηματικά δικαιώματά του στο πλαίσιο της ανάληψης των καθηκόντων του στη ΓΓΣ.

6 Ο προσφεύγων, μετά την παραλαβή της προσβαλλόμενης απόφασης, απέστειλε μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου στον υπάλληλο του PMO διερωτώμενος σχετικά με τον λόγο για τον οποίο δεν θα λάμβανε το επίδομα αποδημίας στο πλαίσιο της πρόσληψής του στη ΓΓΣ ενώ το επίδομα αυτό καταβαλλόταν σε εκείνον κατά τη διάρκεια της απασχόλησής του στην Επιτροπή των Περιφερειών, προτού αναλάβει καθήκοντα στη ΓΓΣ.

7 Με μηνύματα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της 6ης και 7ης Μαρτίου 2023, ο υπάλληλος του PMO απάντησε στον προσφεύγοντα ότι, αφενός, η πρόσληψή του στη ΓΓΣ συνιστά νέα ανάληψη καθηκόντων, παρά το γεγονός ότι η σύμβασή του στη ΓΓΣ έπεται αμέσως της πρόσληψής του στην Επιτροπή των Περιφερειών. Αφετέρου, δεδομένου ότι είχε εργαστεί και κατοικήσει στο Βέλγιο καθ’ όλη τη διάρκεια της περιόδου αναφοράς που προβλέπεται στο άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο α′, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ, ήτοι από την 1η Αυγούστου 2017 έως την 31 Ιουλίου 2022, δεν δικαιούνταν το επίδομα αποδημίας.

8 Στις 28 Απριλίου 2023 ο προσφεύγων υπέβαλε διοικητική ένσταση κατά της προσβαλλόμενης απόφασης δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ.

9 Στις 11 Αυγούστου 2023 η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, ως αρμόδια για τη σύναψη συμβάσεων πρόσληψης αρχή (στο εξής: ΑΣΣΠΑ), εξέδωσε απόφαση για την απόρριψη της διοικητικής ένστασης, η οποία κοινοποιήθηκε αυθημερόν στον προσφεύγοντα.

Αιτήματα των διαδίκων

10 Ο προσφεύγων ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·

– να αναγνωρίσει το δικαίωμά του να λάβει το επίδομα αποδημίας από την 1η Φεβρουαρίου 2023 ·

– να υποχρεώσει την Επιτροπή να καταβάλει το ποσό των 5 000 ευρώ προς ικανοποίηση της ηθικής βλάβης την οποία υπέστη·

– να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

11 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την προσφυγή-αγωγή·

– να καταδικάσει τον προσφεύγοντα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

Επί του ακυρωτικού αιτήματος

12 Προς στήριξη του ακυρωτικού αιτήματος, ο προσφεύγων προβάλλει δύο λόγους ακυρώσεως. Με τον πρώτο λόγο προβάλλονται πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως και πλάνη περί το δίκαιο όσον αφορά τη ερμηνεία του άρθρου 4, παράγραφος 1, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ. Με τον δεύτερο λόγο προβάλλεται παραβίαση της αρχής της χρηστής διοικήσεως, η οποία κατοχυρώνεται στο άρθρο 41 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

13 Στο πλαίσιο του πρώτου λόγου ακυρώσεως, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι, λαμβανομένων υπόψη της λειτουργικής συνέχειας της εργασιακής του σχέσης με την Ευρωπαϊκή Ένωση και του δικαιολογητικού σκοπού του επιδόματος αποδημίας, η ΑΣΣΠΑ υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως και πλάνη περί το δίκαιο όσον αφορά την ερμηνεία του άρθρου 4, παράγραφος 1, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ, στο μέτρο που προσδιόρισε νέα περίοδο αναφοράς στηριζόμενη στο χρονικό σημείο της ανάληψης των καθηκόντων του στη ΓΓΣ.

14 Συναφώς, κατά πρώτον, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η απουσία χρονικού κενού μεταξύ των δύο συμβάσεων πρόσληψής του, που συνήφθησαν, αντιστοίχως, με την Επιτροπή των Περιφερειών και τη ΓΓΣ, μαρτυρεί την ύπαρξη «λειτουργικής συνέχειας» της σχέσης εργασίας του με τη Διοίκηση της Ένωσης, η οποία συνεπάγεται την αυτόματη επέκταση του δικαιώματός του να λάβει το επίδομα αποδημίας που είχε χορηγηθεί σε αυτόν κατά την ανάληψη των καθηκόντων του στην Επιτροπή των Περιφερειών.

15 Κατά τον προσφεύγοντα, αφενός, από την απόφαση της 15ης Δεκεμβρίου 2022, Picard κατά Επιτροπής (C-366/21 P, EU:C:2022:984), προκύπτει ότι η σχέση εργασίας υπαλλήλου με τη «Διοίκηση της Ένωσης» πρέπει να εκτιμάται συνολικά, χωρίς να λαμβάνονται υπόψη τα διαφορετικά όργανα ή οι διαφορετικοί οργανισμοί ως εργοδότες. Αφετέρου, τόσο από την απόφαση εκείνη όσο και από την απόφαση της 14ης Δεκεμβρίου 2018, Torné κατά Επιτροπής

(T-128/17, EU:T:2018:969), προκύπτει ότι οι διατάξεις του ΚΥΚ που ρυθμίζουν τη σχέση εργασίας του υπαλλήλου με τη Διοίκηση της Ένωσης πρέπει να ερμηνεύονται κατά τρόπον ώστε να διαφυλάσσεται η «λειτουργική συνέχεια» της σχέσης αυτής.

16 Κατά δεύτερον, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι από πάγια νομολογία προκύπτει ότι το επίδομα αποδημίας του άρθρου 4, παράγραφος 1, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ σκοπεί να αντισταθμίσει τα ιδιαίτερα βάρη και τα μειονεκτήματα τα οποία είναι απότοκα της ανάληψης καθηκόντων στην Ένωση για τους υπαλλήλους που υποχρεώνονται, για τον λόγο αυτόν, να μεταφέρουν τη διαμονή τους από το κράτος της κατοικίας τους στο κράτος υπηρεσίας και να ενταχθούν σε νέο περιβάλλον (πρβλ. απόφαση της 14ης Ιουλίου 2021, ΚΟ κατά Επιτροπής, T-389/20, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2021:436, σκέψη 17 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία), χωρίς να υφίσταται διαφοροποίηση αναλόγως της ανάληψης καθηκόντων σε συγκεκριμένο θεσμικό όργανο ή οργανισμό. Κατά συνέπεια, όταν ένας υπάλληλος, ο οποίος μετέφερε αρχικά την κατοικία του στο κράτος υπηρεσίας, αλλάξει τη θέση εργασίας του στην Ένωση χωρίς να επέλθουν μεταβολή του κράτους υπηρεσίας και διακοπή μεταξύ των δύο συμβάσεων εργασίας, η λειτουργική συνέχεια της εργασιακής σχέσης του με την Ένωση διατηρείται. Συγκεκριμένα, μια τέτοια αλλαγή έχει αμιγώς τυπικό χαρακτήρα και δεν επηρεάζει τη φύση και την έκταση των ωφελημάτων και των επιβαρύνσεων που συνεπάγεται για έναν υπάλληλο η ανάληψη καθηκόντων στην Ένωση.

17 Ο προσφεύγων ισχυρίζεται περαιτέρω ότι αντίθετη ερμηνεία, υπό την έννοια ότι ο προσδιορισμός του δικαιώματος λήψης του επιδόματος αποδημίας πρέπει να πραγματοποιείται κατά τον χρόνο κάθε ανάληψης καθηκόντων στις περιπτώσεις που καταλαμβάνονται διαδοχικά θέσεις εργασίας στα θεσμικά όργανα και στους οργανισμούς της Ένωσης εντός του ίδιου κράτους μέλους, συνεπάγεται δυσμενή διάκριση των υπαλλήλων που δεν εμπίπτουν στο πεδίο μηχανισμού κινητικότητας έναντι, μεταξύ άλλων, των μόνιμων υπαλλήλων και μελών του προσωπικού του άρθρου 2, στοιχείο στ′, του κανονισμού για το λοιπό προσωπικό (στο εξής: ΚΛΠ), για τους οποίους έχουν τεθεί σε εφαρμογή μηχανισμοί κινητικότητας μεταξύ των οργανισμών.

18 Κατά τρίτον, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η ΑΣΣΠΑ υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως καθόσον αρνήθηκε να του χορηγήσει το επίδομα αποδημίας στηριζόμενη στην απόφαση της 5ης Δεκεμβρίου 2012, Grazyte κατά Επιτροπής (F-76/11, μη δημοσιευθείσα, EU:F:2012:173). Συγκεκριμένα, η περίπτωση της προσφεύγουσας στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση εκείνη διαφέρει από την περίπτωση του προσφεύγοντος επειδή η συγκεκριμένη προσφεύγουσα είχε απασχοληθεί διαδοχικά σε οργανισμούς της Ένωσης εντός διαφορετικών κρατών μελών.

19 Η Επιτροπή αμφισβητεί τα επιχειρήματα του προσφεύγοντος.

20 Κατά πρώτον, η Επιτροπή υποστηρίζει, αφενός, ότι οι αποφάσεις της 15ης Δεκεμβρίου 2022, Picard κατά Επιτροπής (C-366/21 P, EU:C:2022:984), και της 14ης Δεκεμβρίου 2018, Torné κατά Επιτροπής (T-128/17, EU:T:2018:969), περιλαμβάνουν ειδική ερμηνεία της έννοιας της «ανάληψης καθηκόντων» όσον αφορά την ιδιαίτερη περίπτωση των εισφορών στο συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης. Ειδικότερα, λαμβανομένου υπόψη ότι υφίσταται ένα μόνο συνταξιοδοτικό σύστημα στο οποίο όλοι οι μόνιμοι υπάλληλοι και τα μέλη του λοιπού προσωπικού καταβάλλουν εισφορές καθ’ όλη τη διάρκεια της υπηρεσίας τους στα διάφορα θεσμικά όργανα και στους διάφορους οργανισμούς της Ένωσης, το Δικαστήριο και το Γενικό Δικαστήριο έχουν ερμηνεύσει τη συγκεκριμένη έννοια υπό το πρίσμα της λειτουργικής συνέχειας της εργασιακής σχέσης των υπαλλήλων.

21 Αφετέρου, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι δεν καθίσταται αναγκαία η παραπομπή στις αποφάσεις της 15ης Δεκεμβρίου 2022, Picard κατά Επιτροπής (C-366/21 P, EU:C:2022:984), και της 14ης Δεκεμβρίου 2018, Torné κατά Επιτροπής (T-128/17, EU:T:2018:969), διότι υφίσταται ειδική νομολογία όσον αφορά την έννοια της «ανάληψης καθηκόντων» του άρθρου 4, παράγραφος 1, στοιχεία α′ και β′, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ σε σχέση με το επίδομα αποδημίας.

22 Κατά δεύτερον, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι από τη νομολογία που μνημονεύεται στη σκέψη 16 ανωτέρω προκύπτει ότι ο προσδιορισμός της δυνατότητας λήψης του επιδόματος αποδημίας πρέπει να πραγματοποιείται στο πλαίσιο κάθε νέας ανάληψης καθηκόντων σε διαφορετικό εργοδότη. Συνεπώς, μολονότι δεν υπήρξε διακοπή μεταξύ των συμβάσεων του προσφεύγοντος, οι συμβάσεις αυτές συνάφθηκαν με δύο διαφορετικούς εργοδότες οι οποίοι διέθεταν τη δική τους νομική προσωπικότητα.

23 Επιπλέον, η Επιτροπή εκτιμά ότι οι μόνιμοι υπάλληλοι και τα μέλη του λοιπού προσωπικού δεν βρίσκονται σε συγκρίσιμη κατάσταση. Συγκεκριμένα, από τη νομολογία προκύπτει ότι οι συμβασιούχοι ή οι έκτακτοι υπάλληλοι δεν έχουν δικαίωμα κινητικότητας στο μέτρο που ο ΚΛΠ δεν προβλέπει τη μετακίνησή τους σε άλλη θέση, αντιθέτως προς τους κανόνες που ισχύουν για τους μόνιμους υπαλλήλους.

24 Κατά τρίτον, όσον αφορά την απόφαση της 5ης Δεκεμβρίου 2012, Grazyte κατά Επιτροπής (F-76/11, μη δημοσιευθείσα, EU:F:2012:173), η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το γεγονός ότι η αλλαγή της εργασίας δεν επιφέρει μεταβολή του τόπου υπηρεσίας δεν θέτει εν αμφιβόλω τα διδάγματα που αντλούνται από την απόφαση αυτή. Συγκεκριμένα, το Γενικό Δικαστήριο στηριζόμενο στην εν λόγω απόφαση προέβη, στο πλαίσιο της απόφασης της 13ης Ιουλίου 2018, Quadri di Cardano κατά Επιτροπής (T-273/17, EU:T:2018:480), στη διαπίστωση ότι δεν υφίστατο συνέχεια μεταξύ των διαφορετικών συμβάσεων του προσφεύγοντος με τα θεσμικά όργανα και τους οργανισμούς της Ένωσης εντός του ίδιου κράτους μέλους.

25 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι το άρθρο 92 του ΚΛΠ, στο οποίο εμπίπτει ως συμβασιούχος υπάλληλος ο προσφεύγων, προβλέπει, με διαδοχικές παραπομπές στα άρθρα 20 και 21 του ΚΛΠ, ότι οι συμβασιούχοι υπάλληλοι μπορούν να λάβουν το επίδομα αποδημίας του άρθρου 69 του ΚΥΚ, κατά τους ειδικότερους κανόνες χορήγησής του που καθορίζονται στο άρθρο 4 του παραρτήματος VII του ΚΥΚ.

26 Κατά το άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο α′, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ, το επίδομα αποδημίας, ίσο με το 16 % του συνολικού ποσού του βασικού μισθού καθώς και του επιδόματος στέγης και του επιδόματος συντηρούμενων τέκνων που καταβάλλονται στον υπάλληλο, χορηγείται στον υπάλληλο ο οποίος πληροί σωρευτικώς δύο προϋποθέσεις, ήτοι:

– ο οποίος δεν είναι και δεν υπήρξε ποτέ υπήκοος του κράτους στο έδαφος του οποίου ευρίσκεται ο τόπος όπου υπηρετεί ο ενδιαφερόμενος, και

– ο οποίος δεν είχε μόνιμη διαμονή ή δεν άσκησε κατά συνήθη τρόπο, επί πέντε έτη λήγοντα έξι μήνες πριν από την ανάληψη των καθηκόντων του, την κύρια επαγγελματική δραστηριότητά του στο ευρωπαϊκό έδαφος του εν λόγω κράτους. Για την εφαρμογή της συγκεκριμένης διάταξης δεν λαμβάνονται υπόψη οι καταστάσεις που προκύπτουν από την παροχή υπηρεσιών σε άλλο κράτος ή διεθνή οργανισμό.

27 Από την απόφαση με την οποία απορρίφθηκε η διοικητική ένσταση του προσφεύγοντος προκύπτει ότι η πενταετής περίοδος αναφοράς που προβλέπεται στο άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο α′, δεύτερη περίπτωση, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ θεωρήθηκε ότι κάλυπτε το χρονικό διάστημα από την 1η Αυγούστου 2017 έως την 31η Ιουλίου 2022, ήτοι την πενταετία που έληγε έξι μήνες πριν από την 1η Φεβρουαρίου 2023, ημερομηνία κατά την οποία προσλήφθηκε ο προσφεύγων από τη ΓΓΣ.

28 Επομένως, η ΑΣΣΠΑ έκρινε ότι η πρόσληψη του προσφεύγοντος στη ΓΓΣ συνιστούσε νέα «ανάληψη καθηκόντων» βάσει της αποφάσεως της 5ης Δεκεμβρίου 2012, Grazyte κατά Επιτροπής (F-76/11, μη δημοσιευθείσας, EU:F:2012:173). Ειδικότερα, στο σημείο 20 της απόφασης με την οποία απορρίφθηκε η διοικητική ένσταση του προσφεύγοντος, η ΑΣΣΠΑ παρέπεμψε στη συγκεκριμένη δικαστική απόφαση διευκρινίζοντας ότι «μόνιμος υπάλληλος ή μέλος του λοιπού προσωπικού που έχει απασχοληθεί διαδοχικώς σε διαφορετικά θεσμικά όργανα ή σε διαφορετικούς οργανισμούς της Ένωσης με τη δική τους νομική προσωπικότητα δεν μπορεί να επικαλεστεί τη συνέχεια μεταξύ των διαφορετικών συμβάσεων» και ότι μια «νέα σύμβαση συναφθείσα με άλλον εργοδότη συνεπάγεται τη διακοπή της εργασιακής σχέσης».

29 Η ΑΣΣΠΑ, στηριζόμενη στη δήλωση του προσφεύγοντος στο έντυπο ανάληψης καθηκόντων ότι ο ίδιος μετέβη στο Βέλγιο στις 16 Μαΐου 2017, διαπίστωσε, στα σημεία 26 και 27 της απόφασης με την οποία απορρίφθηκε η διοικητική ένσταση του προσφεύγοντος, ότι ο προσφεύγων είχε τη μόνιμη διαμονή του στις Βρυξέλλες καθ' όλη τη διάρκεια της περιόδου αναφοράς και ότι, ως εκ τούτου, δεν δικαιούνταν να λάβει το επίδομα αποδημίας.

30 Ο προσφεύγων αμφισβητεί την ανωτέρω διαπίστωση, εκτιμώντας ότι η περίοδος αναφοράς προς τον σκοπό του προσδιορισμού του δικαιώματός του να λάβει το επίδομα αποδημίας έπρεπε να υπολογιστεί λαμβανομένης υπόψη της αρχικής ανάληψης των καθηκόντων του στην Ένωση, ήτοι της 1ης Οκτωβρίου 2022, στην Επιτροπή των Περιφερειών. Επομένως, δεδομένου ότι μετέβη στο Βέλγιο στις 16 Μαΐου 2017, δεν είχε εκεί τη μόνιμη διαμονή του καθ' όλη τη διάρκεια της εν λόγω περιόδου (ήτοι από την 1η Απριλίου 2017 έως την 31η Μαρτίου 2022) και, συνακόλουθα, το ευεργέτημα του επιδόματος αποδημίας που του χορηγήθηκε κατά την ανάληψη των καθηκόντων του στην Επιτροπή των Περιφερειών έπρεπε να παραταθεί αυτομάτως.

31 Ελλείψει διακοπής μεταξύ των δύο συμβάσεων εργασίας του, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι, λαμβανομένου υπόψη του σκοπού του επιδόματος αποδημίας, η αλλαγή εργοδότη εντός της Ένωσης, η οποία δεν επέφερε μεταβολή του κράτους υπηρεσίας, έχει αμιγώς τυπικό χαρακτήρα και δεν επηρεάζει τη φύση και την έκταση των ωφελημάτων και των επιβαρύνσεων που συνεπάγεται για αυτόν η ανάληψη καθηκόντων στην Ένωση.

32 Συναφώς, όπως ορθώς υποστηρίζει ο προσφεύγων, το επίδομα αποδημίας του άρθρου 69 του ΚΥΚ σκοπεί να αντισταθμίσει τα ιδιαίτερα βάρη και τα μειονεκτήματα τα οποία είναι απότοκα της ανάληψης καθηκόντων στην Ένωση για τους υπαλλήλους που υποχρεούνται, για τον λόγο αυτόν, να μεταφέρουν τη διαμονή τους από το κράτος της κατοικίας τους στο κράτος υπηρεσίας και να ενταχθούν σε νέο περιβάλλον (πρβλ. απόφαση της 14ης Ιουλίου 2021, ΚΟ κατά Επιτροπής, T-389/20, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2021:436, σκέψη 17 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

33 Το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης, λαμβάνοντας υπόψη τον σκοπό αυτόν, έχει βεβαίως κρίνει ότι οι διατάξεις του άρθρου 4, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ έχουν την έννοια ότι, όταν το πρόσωπο που ζητεί να του χορηγηθεί το επίδομα αποδημίας έχει εργαστεί για πλείονες διαφορετικούς οργανισμούς, η ημερομηνία κατά την οποία λήγει η περίοδος αναφοράς είναι η ημερομηνία κατά την οποία το πρόσωπο αυτό ανέλαβε καθήκοντα στον

συγκεκριμένο οργανισμό, όπως αυτή ορίζεται στη σύμβαση έκτακτου υπαλλήλου βάσει της οποίας ζητείται να ληφθεί το επίδομα αποδημίας (απόφαση της 5ης Δεκεμβρίου 2012, Grazyte κατά Επιτροπής, F-76/11, EU:F:2012:173, σκέψη 46).

34 Ωστόσο, επισημαίνεται ότι η περίπτωση της προσφεύγουσας στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 5ης Δεκεμβρίου 2012, Grazyte κατά Επιτροπής (F-76/11, EU:F:2012:173), διαφέρει από την περίπτωση του προσφεύγοντος στην υπό κρίση υπόθεση. Όπως υποστηρίζει ο προσφεύγων, στην υπόθεση εκείνη, το να ληφθεί υπόψη η νέα ανάληψη καθηκόντων δικαιολογούνταν από ειδικές περιστάσεις, δηλαδή από το γεγονός ότι η σύναψη της νέας σύμβασης επέφερε τη μεταβολή του κράτους υπηρεσίας της προσφεύγουσας. Συγκεκριμένα, το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης έκρινε ότι δεν αμφισβητούνταν ότι ένα πρόσωπο που προσλαμβάνεται από έναν οργανισμό, κατόπιν απασχόλησής του σε άλλον οργανισμό εντός άλλου κράτους μέλους, εμπίπτει στην περίπτωση του «απόδημου», διότι πρέπει να ενταχθεί σε νέο περιβάλλον (απόφαση της 5ης Δεκεμβρίου 2012, Grazyte κατά Επιτροπής, F-76/11, EU:F:2012:173, σκέψη 46).

35 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η ερμηνεία του άρθρου 4, παράγραφος 1, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ υπό την έννοια που έγινε δεκτή με την απόφαση της 5ης Δεκεμβρίου 2012, Grazyte κατά Επιτροπής (F-76/11, EU:F:2012:173), εφαρμόστηκε από το Γενικό Δικαστήριο στη μεταγενέστερη νομολογία του, από την οποία προκύπτει ότι ο προσδιορισμός των χρηματικών δικαιωμάτων, περιλαμβανομένου του δικαιώματος για επίδομα αποδημίας, πρέπει να πραγματοποιείται σε κάθε ανάληψη καθηκόντων σε νέο εργοδότη.

36 Συναφώς, σημειώνεται ότι, στις αποφάσεις της 14ης Ιουλίου 2021, ΚΟ κατά Επιτροπής (T-389/20, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2021:436, σκέψη 45), της 15ης Σεπτεμβρίου 2021, LF κατά Επιτροπής (T-466/20, EU:T:2021:574, σκέψη 113), και της 13ης Ιουλίου 2018, Quadri di Cardano κατά Επιτροπής (T-273/17, EU:T:2018:480, σκέψη 112), το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, κατ' ουσίαν, ότι, ελλείψει συνέχειας μεταξύ των διαφορετικών συμβάσεων ενός υπαλλήλου με τα θεσμικά όργανα και τους οργανισμούς της Ένωσης που τον απασχόλησαν διαδοχικώς, ο προσδιορισμός των χρηματικών δικαιωμάτων του ενδιαφερομένου, περιλαμβανομένου του επιδόματος αποδημίας, έπρεπε να πραγματοποιηθεί σε κάθε ανάληψη καθηκόντων σε νέο εργοδότη. Το Γενικό Δικαστήριο διευκρίνισε ότι, ως εκ τούτου, η περίοδος αναφοράς καθώς και τα κρίσιμα πραγματικά περιστατικά που έπρεπε να ληφθούν υπόψη για την εξέταση των προϋποθέσεων του άρθρου 4, παράγραφος 1, στοιχείο α', του παραρτήματος VII του ΚΥΚ διέφεραν για κάθε σύμβαση και ότι, υπό τις εν λόγω περιστάσεις, ο ενδιαφερόμενος, κατά την ανάληψη των καθηκόντων του σε ένα θεσμικό όργανο, δεν μπορούσε να επικαλεστεί προηγούμενες αποφάσεις για χορήγηση του επιδόματος αποδημίας.

37 Όπως υποστηρίζει η Επιτροπή, σε καμία από τις υποθέσεις που μνημονεύονται στη σκέψη 36 ανωτέρω δεν αναγνώρισε το Γενικό Δικαστήριο την ύπαρξη συνέχειας μεταξύ των πλειόνων συμβάσεων του υπαλλήλου με τα θεσμικά όργανα και τους οργανισμούς της Ένωσης ώστε να μη δικαιολογείται ο επαναπροσδιορισμός από το νέο θεσμικό όργανο ή τον νέο οργανισμό του δικαιώματος λήψης του επιδόματος αποδημίας στο πλαίσιο της σύναψης της νέας σύμβασης με τον νέο εργοδότη.

38 Ωστόσο, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι περιπτώσεις των προσφευγόντων στις υποθέσεις εκείνες διαφέρουν από την περίπτωση του προσφεύγοντος στην υπό κρίση υπόθεση.

39 Στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 14ης Ιουλίου 2021, KO κατά Επιτροπής (T-389/20, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2021:436), διαπιστώθηκε να έχει μεσολαβήσει διακοπή άνω του έτους μεταξύ των δύο συμβάσεων που συνάφθηκαν με την Επιτροπή (απόφαση της 14ης Ιουλίου 2021, KO κατά Επιτροπής, T-389/20, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2021:436, σκέψη 5). Επιπλέον, η άρνηση χορήγησης του επιδόματος αποδημίας δικαιολογούνταν από το γεγονός ότι, στη συγκεκριμένη υπόθεση, η προσφεύγουσα είχε εγκαταστήσει το σύνηθες κέντρο των συμφερόντων της στο κράτος υπηρεσίας, ήτοι στο Βέλγιο, πολύ καιρό πριν από το χρονικό σημείο έναρξης της περιόδου αναφοράς (απόφαση της 14ης Ιουλίου 2021, KO κατά Επιτροπής, T-389/20, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2021:436, σκέψεις 30 έως 32).

40 Στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 15ης Σεπτεμβρίου 2021, LF κατά Επιτροπής (T-466/20, EU:T:2021:574), μολονότι οι συμβάσεις του προσφεύγοντος στην υπόθεση εκείνη δεν επέφεραν μεταβολή του κράτους υπηρεσίας, εντούτοις είχαν συναφθεί με δύο διαφορετικούς εργοδότες και απείχαν μεταξύ τους χρονικό διάστημα τεσσάρων μηνών κατά τη διάρκεια του οποίου ο προσφεύγων είχε εγγραφεί ως πρόσωπο που αναζητεί εργασία (απόφαση της 15ης Σεπτεμβρίου 2021, LF κατά Επιτροπής, T-466/20, EU:T:2021:574, σκέψη 113).

41 Στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 13ης Ιουλίου 2018, Quadri di Cardano κατά Επιτροπής (T-273/17, EU:T:2018:480), μολονότι ο προσφεύγων είχε συνάψει πλείονες συμβάσεις με οργανισμούς και θεσμικά όργανα εντός του ίδιου κράτους μέλους, εντούτοις υφίστατο διακοπή μεταξύ ορισμένων από τις συμβάσεις αυτές (απόφαση της 13ης Ιουλίου 2018, Quadri di Cardano κατά Επιτροπής, T-273/17, EU:T:2018:480, σκέψη 112). Ωστόσο, από την ίδια απόφαση προκύπτει ότι δεν υφίστατο διακοπή μεταξύ των δύο τελευταίων συμβάσεων που είχε συνάψει ο προσφεύγων με τους οικείους οργανισμούς της Ένωσης και ότι, περαιτέρω, είχε εσφαλμένως χορηγηθεί σε αυτόν επίδομα αποδημίας κατά τη διάρκεια της πρώτης από τις δύο συμβάσεις (απόφαση της 13ης Ιουλίου 2018, Quadri di Cardano κατά Επιτροπής, T-273/17, EU:T:2018:480, σκέψεις 24 έως 26 και 29).

42 Επομένως, στις ως άνω υποθέσεις, διαπιστώθηκε χρονικό κενό μεταξύ των συμβάσεων που είχαν συνάψει οι υπάλληλοι με τα θεσμικά όργανα και τους οργανισμούς της Ένωσης. Πλην όμως, τέτοια περίσταση δεν συντρέχει στην υπό κρίση υπόθεση, αφού ο προσφεύγων ξεκίνησε να εργάζεται για τη ΓΓΣ την επομένη της λήξης της σύμβασής του με την Επιτροπή των Περιφερειών.

43 Επιπλέον, επισημαίνεται ότι από την απάντηση της Επιτροπής στο μέτρο οργανώσεως της διαδικασίας της 25ης Ιουλίου 2024 προκύπτει ότι η προσέγγιση που επελέγη εν προκειμένω από το PMO δεν ακολουθούνταν κατ' ανάγκην από άλλα θεσμικά όργανα και άλλους οργανισμούς της Ένωσης. Συναφώς, εξ αυτού συνάγεται ότι, για ορισμένα θεσμικά όργανα της Ένωσης, όταν δεν υφίσταται χρονικό κενό μεταξύ των συμβάσεων και το κράτος υπηρεσίας δεν μεταβάλλεται, η μεταβολή εργοδότη εντός του πλαισίου της Ένωσης δεν επηρεάζει το δικαίωμα για λήψη του επιδόματος αποδημίας. Σε μια τέτοια περίπτωση, δεν συντρέχει λόγος για νέο προσδιορισμό του δικαιώματος λήψης του επιδόματος αποδημίας, αλλά απλώς επεκτείνεται το δικαίωμα το οποίο προσδιόρισε ο προηγούμενος εργοδότης, εκτός αν αυτός είχε υποπέσει σε πρόδηλη πλάνη κατά τον προσδιορισμό του δικαιώματος.

44 Εν προκειμένω, δεν αμφισβητείται από τους διαδίκους ότι ο προσφεύγων έπαυσε να ασκεί τα καθήκοντά του στην Επιτροπή των Περιφερειών μετά την πραγματοποίηση της πρόσληψής του από τη ΓΓΣ (βλ. σκέψη 4 ανωτέρω) και ότι δεν υπήρξε, επομένως, χρονικό κενό μεταξύ της σύμβασης που συνήψε με την Επιτροπή των Περιφερειών και της σύμβασης που συνήψε με τη ΓΓΣ. Επιπλέον, δεδομένου ότι η Επιτροπή των Περιφερειών και η ΓΓΣ είναι εγκατεστημένες στο Βέλγιο, η αλλαγή της εργασίας δεν επέφερε μεταβολή του κράτους υπηρεσίας.

45 Λαμβανομένου υπόψη του σκοπού του επιδόματος αποδημίας, όπως υπομνήσθηκε στη σκέψη 32 ανωτέρω, σημειώνεται ότι η κατάσταση του προσφεύγοντος, ως είχε κατά τον χρόνο ανάληψης των καθηκόντων του στην Επιτροπή των Περιφερειών, δεν μεταβλήθηκε κατά τον χρόνο ανάληψης των καθηκόντων του στη ΓΓΣ. Το ίδιο ισχύει όσον αφορά τα βάρη και τα μειονεκτήματα τα οποία σκοπεί να αντισταθμίσει το επίδομα αποδημίας.

46 Υπό το πρίσμα των προεκτεθέντων, διαπιστώνεται ότι, εν προκειμένω, η απουσία χρονικού κενού μεταξύ των συμβάσεων που συνήψε ο προσφεύγων διαδοχικά με την Επιτροπή των Περιφερειών και τη ΓΓΣ καθώς και το γεγονός ότι δεν μεταβλήθηκε το κράτος υπηρεσίας του προσφεύγοντος οδηγούν στο συμπέρασμα ότι, παρά την αλλαγή του εργοδότη, υφίστατο εν προκειμένω συνέχεια μεταξύ των συμβάσεων του προσφεύγοντος η οποία δικαιολογούσε την επέκταση του δικαιώματός του να λάβει το επίδομα αποδημίας όπως είχε αυτό προσδιοριστεί κατά την ανάληψη των καθηκόντων του στην Επιτροπή των Περιφερειών.

47 Κατά συνέπεια, διαπιστώνεται ότι το PMO υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως και σε πλάνη περί το δίκαιο όσον αφορά την ερμηνεία του άρθρου 4, παράγραφος 1, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ, καθόσον αρνήθηκε στον προσφεύγοντα τη χορήγηση του επιδόματος αποδημίας στο πλαίσιο της πρόσληψής του στη ΓΓΣ.

48 Επομένως, πρέπει να γίνει δεκτός ο πρώτος λόγος ακυρώσεως και να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη απόφαση, χωρίς να απαιτείται να εξεταστούν τα λοιπά επιχειρήματα και ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως που προβάλλει ο προσφεύγων.

Επί του αιτήματος αναγνώρισης του δικαιώματος του προσφεύγοντος να λάβει το επίδομα αποδημίας

49 Ο προσφεύγων ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο να ασκήσει την πλήρη δικαιοδοσία του προκειμένου να αναγνωρίσει την ύπαρξη του δικαιώματός του να λάβει το επίδομα αποδημίας από 1ης Φεβρουαρίου 2023.

50 Υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως, ο δικαστής της Ένωσης δεν μπορεί, χωρίς να σφετεριστεί τις αρμοδιότητες της Διοίκησης, να υποχρεώσει ένα θεσμικό όργανο της Ένωσης να λάβει τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση δικαστικής απόφασης με την οποία ακυρώθηκε μια διοικητική απόφαση (πρβλ. απόφαση της 14ης Σεπτεμβρίου 2011, Marcuccio κατά Επιτροπής, T-236/02, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2011:465, σκέψη 163 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

51 Εντούτοις, στις περιπτώσεις χρηματικών διαφορών, το Γενικό Δικαστήριο διαθέτει πλήρη δικαιοδοσία δυνάμει του άρθρου 91, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, του ΚΥΚ, η οποία του παρέχει την εξουσία να επιλύει πλήρως τις διαφορές των οποίων επιλαμβάνεται, δηλαδή να αποφαίνεται επί του συνόλου των δικαιωμάτων και των υποχρεώσεων του υπαλλήλου ή, άλλως, να αναθέτει στο εμπλεκόμενο θεσμικό όργανο, και υπό τον έλεγχό του, την εκτέλεση κάποιου μέρους της απόφασης, σύμφωνα με τους συγκεκριμένους όρους που το ίδιο το Γενικό Δικαστήριο καθορίζει (απόφαση της 18ης Δεκεμβρίου 2007, Weißenfels κατά Κοινοβουλίου, C-135/06 P, EU:C:2007:812, σκέψη 67).

52 Συνιστούν «χρηματικές διαφορές» κατά το άρθρο 91, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, του ΚΥΚ όχι μόνον οι αγωγές αποζημίωσης που ασκούν οι υπάλληλοι κατά οργάνου, αλλά και οι ένδικες προσφυγές με τις οποίες ζητείται να καταβάλει το όργανο σε υπάλληλο ποσό το οποίο ο τελευταίος θεωρεί ότι του οφείλεται δυνάμει του ΚΥΚ ή άλλης πράξεως που διέπει τις

εργασιακές τους σχέσεις. Επομένως, εναπόκειται στον δικαστή της Ένωσης να υποχρεώσει, εφόσον συντρέχει λόγος, θεσμικό όργανο στην καταβολή ποσού το οποίο ο προσφεύγων δικαιούται δυνάμει του ΚΥΚ ή άλλης νομικής πράξεως (απόφαση της 18ης Δεκεμβρίου 2007, Weißenfels κατά Κοινοβουλίου, C-135/06 P, EU:C:2007:812, σκέψεις 65 και 68), ή να αναγνωρίσει την ύπαρξη δικαιώματος αποζημίωσης (βλ. απόφαση της 19ης Ιουνίου 2007, Asturias Cuerno κατά Επιτροπής, T-473/04, EU:T:2007:184, σκέψη 23 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

53 Εν προκειμένω, από τη σκέψη 47 ανωτέρω προκύπτει ότι το PMO υπέπεσε σε πλάνη καθόσον αρνήθηκε στον προσφεύγοντα τη χορήγηση του επιδόματος αποδημίας στο πλαίσιο της πρόσληψής του στη ΓΓΣ και, ως εκ τούτου, ο προσφεύγων δικαιούται το εν λόγω επίδομα από 1ης Φεβρουαρίου 2023 (πρβλ. απόφαση της 19ης Ιουνίου 2007, Asturias Cuerno κατά Επιτροπής, T-473/04, EU:T:2007:184, σκέψη 77).

Επί του αιτήματος αποζημίωσης

54 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι υπέστη ηθική βλάβη εξαιτίας της προσβαλλόμενης απόφασης, την οποία αποτιμά σε 5 000 ευρώ.

55 Η Επιτροπή ζητεί να απορριφθεί το αίτημα αποζημίωσης.

56 Στο πλαίσιο του αιτήματος που υποβάλλει ένας υπάλληλος με αντικείμενο την επιδίκαση αποζημίωσης, η στοιχειοθέτηση ευθύνης του θεσμικού οργάνου απαιτεί τη συνδρομή δέσμης προϋποθέσεων σχετικά με την παράνομη συμπεριφορά που προσάπτεται στο οικείο όργανο, το υποστατό της φερόμενης ζημίας και την ύπαρξη αιτιώδους συνάφειας μεταξύ της συμπεριφοράς και της φερόμενης ζημίας [βλ. απόφαση της 22ας Νοεμβρίου 2023, QN κατά eu-LISA, T-484/22, EU:T:2023:741, σκέψη 198 (μη δημοσιευθείσα) και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].

57 Ωστόσο, η ακύρωση μιας παράνομης πράξης μπορεί να συνιστά, αυτή καθεαυτήν, πρόσφορη και καταρχήν επαρκή ικανοποίηση κάθε ηθικής βλάβης που τυχόν προκάλεσε η εν λόγω πράξη, εκτός εάν ο προσφεύγων αποδεικνύει ότι έχει υποστεί ηθική βλάβη η οποία δεν είναι δυνατό να επανορθωθεί πλήρως με την ακύρωση αυτή [βλ. απόφαση της 22ας Νοεμβρίου 2023, QN κατά eu-LISA, T-484/22, EU:T:2023:741, σκέψη 199 (μη δημοσιευθείσα) και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].

58 Εν προκειμένω, ο προσφεύγων αποδίδει την προβαλλόμενη ηθική βλάβη στο αίσθημα της απογοήτευσης και έλλειψης κινήτρου που βίωσε εξαιτίας της παράνομης συμπεριφοράς του PMO καθώς και στην απώλεια του χρόνου που απαιτήθηκε για τις ενέργειες στις οποίες προέβη προκειμένου να διαφυλάξει τα δικαιώματά του.

59 Συναφώς, από τη νομολογία προκύπτει ότι το αίσθημα αδικίας και η ταλαιπωρία που προκαλεί σε ένα πρόσωπο το γεγονός ότι πρέπει να κινήσει, αφενός, την προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασία και, αφετέρου, την ένδικη διαδικασία προς τον σκοπό της αναγνώρισης των δικαιωμάτων του δύνανται να συνιστούν ηθική βλάβη που είναι πιθανό να απορρέει εκ μόνου του γεγονότος ότι η Διοίκηση διέπραξε παρανομία. Η βλάβη αυτή θεμελιώνει δικαίωμα για χρηματική ικανοποίηση εφόσον δεν αποκαθίσταται με την ικανοποίηση που επέρχεται μέσω της ακύρωσης της επίμαχης πράξεως (απόφαση της 28ης Μαΐου 2020, Cerafogli κατά ΕΚΤ, T-483/16 RENV, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2020:225, σκέψη 448).

60 Υπό τις περιστάσεις της υπό κρίση υπόθεσης, λαμβανομένου υπόψη ότι ο προσφεύγων προέβαλε, ως παράνομα στοιχεία της προσβαλλόμενης απόφασης, την πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως και την πλάνη περί το δίκαιο όσον αφορά την ερμηνεία του άρθρου 4, παράγραφος 1, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ, οι οποίες έγιναν δεκτές από το Γενικό Δικαστήριο και συνεπάγονται την ακύρωση της απόφασης αυτής, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η προβαλλόμενη ηθική βλάβη ικανοποιείται προσηκόντως και επαρκώς με την ακύρωση της προσβαλλόμενης απόφασης.

61 Επομένως, το αίτημα του προσφεύγοντος για αποζημίωση πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

62 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.

63 Δεδομένου ότι η Επιτροπή ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά της έξοδα καθώς και στα δικαστικά έξοδα του προσφεύγοντος, σύμφωνα με το αίτημα του τελευταίου.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

1) Ακυρώνει την απόφαση του Γραφείου «Διαχείριση και Εκκαθάριση των Ατομικών Δικαιωμάτων» (PMO) της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, της 9ης Φεβρουαρίου 2023, περί αρνήσεως χορηγήσεως στον ΑΗ του επιδόματος αποδημίας.

2) Αναγνωρίζει το δικαίωμα του ΑΗ να λάβει το επίδομα αποδημίας του άρθρου 4 του παραρτήματος VII του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης από 1ης Φεβρουαρίου 2023.

3) Απορρίπτει κατά τα λοιπά την προσφυγή-αγωγή.

4) Καταδικάζει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

da Silva Passos Półtorak Reine

Nihoul Pynnä

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 22 Ιανουαρίου 2025.

(υπογραφές)